

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Bruksela, 26 marca 2021 r.
(OR. en)

2020/0151 (COD)

PE-CONS 70/20

EF 345
ECOFIN 1189
SURE 39
CCG 55
COVID-19 65
CODEC 1405

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy:	ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/2402 w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy po kryzysie związanym z COVID-19
----------	---

ROZPORZĄDZENIE (UE) 2021/...
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/2402 w sprawie ustanowienia ogólnych ram
dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych,
przejrzystych i standardowych sekurytyzacji w celu wsparcia odbudowy
po kryzysie związanym zCOVID-19**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 377 z 9.11.2020, s.1.

² Dz.U. C 10 z 11.1.2021, s. 30.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2021 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kryzys związany z COVID-19 ma poważny wpływ na obywateli, przedsiębiorstwa, systemy opieki zdrowotnej i gospodarki państw członkowskich. W swoim komunikacie z dnia 27 maja 2020 r. pt. „Decydujący moment dla Europy: naprawa i przygotowanie na następną generację” Komisja podkreśliła, że w nadchodzących miesiącach utrzymanie płynności i dostęp do finansowania nadal będzie wyzwaniem. W związku z tym kluczowe znaczenie ma wspieranie procesu odbudowy po poważnym wstrząsie gospodarczym spowodowanym pandemią COVID-19 poprzez wprowadzanie ukierunkowanych zmian w istniejących przepisach finansowych..
- (2) Poważny wstrząs gospodarczy spowodowany pandemią COVID-19 oraz wymagane nadzwyczajne środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się choroby mają daleko idący wpływ na gospodarkę. Przedsiębiorstwa muszą radzić sobie z zakłóceniami w łańcuchach dostaw, tymczasowymi zamknięciami zakładów i ograniczonym popytem, podczas gdy gospodarstwa domowe borykają się z problemem bezrobocia i spadkiem dochodów. Organy publiczne na poziomie Unii i państw członkowskich podjęły daleko idące działania mające wesprzeć gospodarstwa domowe oraz wypłacalne przedsiębiorstwa w zmaganiach z tym poważnym, choć tymczasowym spowolnieniem działalności gospodarczej oraz wynikającymi z tego niedoborami płynności.

- (3) Ważne jest, by instytucje kredytowe i firmy inwestycyjne (zwane dalej „instytucjami”) angażowały swój kapitał tam, gdzie jest on najbardziej potrzebny, a unijne ramy regulacyjne ułatwiały ten proces, zapewniając jednocześnie, by instytucje działały z zachowaniem ostrożności. Poza elastycznością zapewnioną w istniejących przepisach, ukierunkowane zmiany rozporządzenia (UE) 2017/2402 Parlamentu Europejskiego i Rady¹ zapewniłyby wprowadzenie, w ramach unijnej koncepcji sekurytyzacji, dodatkowych narzędzi mających na celu wspieranie ożywienia gospodarczego po kryzysie związanym z COVID-19.
- (4) Wyjątkowe okoliczności panujące w związku z kryzysem związanym z COVID-19 oraz bezprecedensowa skala wynikających z nich wyzwań wymagają podjęcia natychmiastowych działań w celu zapewnienia, aby instytucje miały możliwość przekazywania wystarczających środków finansowych przedsiębiorstwom i aby w ten sposób wspomóc łagodzenie wstrząsu gospodarczego spowodowanego przez pandemię COVID-19.
- (5) Kryzys związany z COVID-19 oznacza ryzyko wzrostu liczby ekspozycji nieobsługiwanych, a także zwiększa presję na instytucje, aby zarządzały one swoimi ekspozycjami nieobsługiwanymi i radziły sobie z nimi. Jednym ze sposobów, w jaki instytucje mogą tego dokonać jest obrót ekspozycjami nieobsługiwanymi na rynku poprzez sekurytyzację. Ponadto w obecnej sytuacji istotne jest zmniejszenie poziomu ryzyka w ważnych systemowo częściach systemu finansowego oraz wzmocnienie sytuacji kapitałowej kredytodawców. Jednym ze sposobów osiągnięcia tego celu jest, oprócz na przykład pozyskiwania nowych funduszy własnych, sekurytyzacja syntetyczna.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35).

- (6) Jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji (SSPE) powinny mieć siedzibę wyłącznie w państwach trzecich, które nie są wymienione przez Unię¹ w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych oraz aktualizacjach tego wykazu (załącznik I) lub w wykazie państw trzecich wysokiego ryzyka mających strategiczne braki w systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Załącznik II dotyczący aktualnego stanu współpracy z UE w odniesieniu do zobowiązań podjętych przez jurysdykcje współpracujące w celu wdrożenia zasad dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych przedstawia aktualny stan rozmów z niektórymi współpracującymi państwami trzecimi, z których część nadal stosuje szkodliwe praktyki podatkowe. Takie rozmowy powinny doprowadzić do zaprzestania w odpowiednim czasie takich szkodliwych praktyk podatkowych w celu uniknięcia przyszłych ograniczeń w zakresie tworzenia SSPE.
- (7) W celu wzmocnienia zdolności organów krajowych w zakresie zwalczania unikania opodatkowania, inwestor powinien powiadomić organy podatkowe państwa członkowskiego, w którym ma swoją rezydencję podatkową o każdym zamiarze inwestowania w SSPE utworzone, po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, na terytorium objętym jurysdykcją wymienioną w załączniku II z uwagi na funkcjonowanie szkodliwego systemu podatkowego. Informacje te mogą być użyte do oceny tego, czy inwestor osiąga korzyści podatkowe.

¹ Por. w szczególności: konkluzje Rady z dnia 8 listopada 2016 w sprawie kryteriów i procesu prowadzącego do ustanowienia unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych i załącznik do tych konkluzji (Dz.U. C 461 z 10.12.2016, s. 2) oraz konkluzje Rady w sprawie zmienionego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych i załączniki do tych konkluzji (Dz.U. C 66 z 26.2.2021, s. 40).

- (8) Jak zaznaczył Europejski Urząd Nadzoru Bankowego („EUNB”), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010¹, w swojej opinii w sprawie traktowania regulacyjnego sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych², ryzyko związane z aktywami stanowiącymi zabezpieczenie sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych różni się pod względem gospodarczym od aktywów stanowiących zabezpieczenie sekurytyzacji aktywów niezagrożonych. Przedmiotem sekurytyzacji są ekspozycje nieobsługiwane zdyskontowane wobec ich wartości nominalnej lub nierozliczonej i odzwierciedlają ocenę rynku dotyczącą między innymi prawdopodobieństwa, że odzyskiwanie wierzytelności wygeneruje wystarczające przepływy pieniężne i spowoduje odzyskanie należności. Ryzyko dla inwestorów polega zatem na tym, że odzyskiwanie wierzytelności z aktywów nie wygeneruje wystarczających przepływów pieniężnych i nie spowoduje odzyskania należności wystarczających, aby pokryć wartość netto, po której zakupiono te ekspozycje nieobsługiwane. Faktyczne ryzyko straty dla inwestorów nie odzwierciedla zatem wartości nominalnej portfela, ale zdyskontowane wobec ich wartości nominalnej, po której przenoszone są aktywa bazowe. W związku z tym w przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych właściwe jest obliczenie kwoty zatrzymania ryzyka na podstawie tej zdyskontowanej wartości.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

² Opinia Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego skierowana do Komisji Europejskiej w sprawie traktowania regulacyjnego sekurytyzacji ekspozycji zagrożonych, EBA-OP-2019-13, opublikowana dnia 23 października 2019 r.

- (9) Wymóg zatrzymania ryzyka dostosowuje interesy jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących oraz pierwotnych kredytodawców, którzy są zaangażowani w sekurytyzację, do interesów inwestorów. Zazwyczaj w przypadku sekurytyzacji aktywów niezagrożonych, interesem nadrzędnym po stronie sprzedaży jest interes jednostki inicjującej, która często jest również pierwotnym kredytodawcą. W przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, jednostki inicjujące dążą jednak do usunięcia aktywów zagrożonych niewykonaniem zobowiązania ze swoich bilansów, ponieważ mogą nie chcieć być dłużej w jakikolwiek sposób z nimi związane. W takich przypadkach odzyskanie wierzytelności z aktywów i odzyskanie wartości leży bardziej w interesie jednostki obsługującej aktywa.
- (10) Przed kryzysem finansowym w 2008 r. niektóre rodzaje działalności sekurytyzacyjnej prowadzono na podstawie modelu „udzielasz i uciekasz”. Zgodnie z tym modelem do sekurytyzacji wybierano aktywa gorszej jakości ze szkodą dla inwestorów, którzy w efekcie ponosili większe ryzyko niż to, które zamierzali ponieść. Aby zapobiec takim praktykom w przyszłości, wprowadzono wymóg weryfikacji standardów przyznawania kredytu stosowanych podczas wybierania sekurytyzowanych aktywów. W przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych standardy przyznawania kredytu mające zastosowanie w chwili inicjowania aktywów sekurytyzowanych mają jednak niewielkie znaczenie ze względu na szczególne okoliczności, w tym zakup tych aktywów zagrożonych i rodzaj sekurytyzacji. Zastosowanie należytych standardów przy wyborze i wycenie ekspozycji jest istotniejsze w odniesieniu do inwestycji w sekurytyzację ekspozycji nieobsługiwanych. W związku z tym zmiana weryfikacji standardów przyznawania kredytu jest konieczna, aby umożliwić inwestorom przeprowadzenie analizy *due diligence* w odniesieniu do jakości i wyników aktywów zagrożonych w celu podjęcia racjonalnej i świadomej decyzji inwestycyjnej, przy jednoczesnym zapewnieniu, aby nie dochodziło do nadużywania tego odstępstwa. W związku z tym w przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych właściwe organy powinny dokonać przeglądu stosowania należytych standardów przy wyborze i wycenie ekspozycji.

- (11) Sekurytyzacje syntetyczne obejmują przeniesienie ryzyka kredytowego pakietu kredytów zwykle dużych kredytów dla przedsiębiorstw lub kredytów dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej, zgodnie z którą jednostka inicjująca kupuje ochronę kredytową od inwestora. Taką ochronę kredytową uzyskuje się dzięki zastosowaniu gwarancji finansowych lub kredytowych instrumentów pochodnych, natomiast własność aktywów pozostaje w rękach jednostki inicjującej i nie jest przenoszona na SSPE, jak ma to miejsce w przypadku sekurytyzacji tradycyjnych. Jednostka inicjująca jako nabywca ochrony zobowiązuje się do uiszczenia premii z tytułu ochrony kredytowej, która stanowi dochód dla inwestorów. Inwestor będący sprzedawcą ochrony zobowiązuje się natomiast do określonej płatności z tytułu ochrony kredytowej w przypadku wystąpienia określonego uprzednio zdarzenia kredytowego.
- (12) Ogólna złożoność struktur sekurytyzacji i powiązanego ryzyka powinny być odpowiednio łagodzone a jednostkom inicjującym nie należy zapewniać żadnych zachęt regulacyjnych powodujących, iż wołałyby one sekurytyzację syntetyczną od sekurytyzacji tradycyjnej. Wymogi dotyczące prostej, przejrzystej i standardowej (STS) sekurytyzacji bilansowej powinny zatem być w znacznej mierze spójne z kryteriami STS dotyczącymi sekurytyzacji tradycyjnych stanowiących prawdziwą sprzedaż.

- (13) Istnieją jednak pewne wymogi dotyczące sekurytyzacji tradycyjnej STS, które nie są odpowiednie dla sekurytyzacji bilansowej STS ze względu na naturalne różnice między tymi dwoma rodzajami sekurytyzacji wynikające w szczególności z faktu, że w przypadku sekurytyzacji syntetycznych przeniesienie ryzyka odbywa się na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej, a nie sprzedaży aktywów bazowych. W związku z tym w stosownych przypadkach należy dostosować kryteria STS, aby uwzględnić te różnice. Ponadto należy wprowadzić zestaw nowych wymogów dotyczących sekurytyzacji syntetycznych w celu zapewnienia, by ramy STS obejmowały wyłącznie bilansową sekurytyzację syntetyczną oraz by umowa dotycząca ochrony kredytowej była skonstruowana w sposób zapewniający odpowiednią ochronę pozycji zarówno jednostki inicjującej, jak i inwestora. Ten nowy zestaw wymogów powinien mieć na celu ograniczenie ryzyka kredytowego kontrahenta zarówno dla jednostki inicjującej, jak i inwestora.
- (14) Przedmiotem przeniesienia ryzyka kredytowego powinny być ekspozycje zapoczątkowane lub zakupione przez instytucję regulowaną przez Unię w ramach jej podstawowej działalności kredytowej i ujęte w jej bilansie lub – w przypadku struktury grupowej – w bilansie skonsolidowanym w dniu zamknięcia transakcji. Wymóg, zgodnie z którym jednostka inicjująca musi ujmować sekurytyzowane ekspozycje w bilansie, powinien wykluczać arbitrażowe sekurytyzacje z zakresu oznaczenia STS.

- (15) Istotne jest, aby interesy uczestniczących w sekurytyzacji jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących oraz pierwotnych kredytodawców były zbieżne. Ustanowiony w rozporządzeniu (UE) 2017/2402 wymóg dotyczący zatrzymania ryzyka mający zastosowanie do wszystkich rodzajów sekurytyzacji ma na celu zapewnienie zbieżności tych interesów. Wymóg taki powinien mieć również zastosowanie do sekurytyzacji bilansowych STS. Jednostki inicjujące, jednostki sponsorujące lub pierwotni kredytodawcy powinni stale zatrzymywać istotny udział gospodarczy netto w sekurytyzacji wynoszący nie mniej niż 5 %. Wyższe współczynniki zatrzymania ryzyka mogą być uzasadnione i zostały już zaobserwowane na rynku.
- (16) Jednostka inicjująca powinna upewnić się, że nie zabezpiecza tego samego ryzyka kredytowego więcej niż jeden raz poprzez uzyskanie ochrony kredytowej poza ochroną kredytową udzielaną w wyniku sekurytyzacji bilansowej STS. Aby zapewnić solidność umowy dotyczącej ochrony kredytowej, powinna ona spełniać wymóg ograniczania ryzyka kredytowego ustanowiony w art. 249 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013¹, który muszą spełnić instytucje dążące do przeniesienia istotnej części ryzyka w ramach sekurytyzacji syntetycznej.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

- (17) Sekurytyzacja bilansowa STS może obejmować niesekwencyjną amortyzację w celu uniknięcia nieproporcjonalnych kosztów ochrony ekspozycji bazowych i ewolucji portfela. Niektóre czynniki uruchamiające związane z rentownością portfela powinny determinować stosowanie sekwencyjnej amortyzacji, aby zagwarantować, że transze zapewniające ochronę kredytową nie były już spłacone w momencie wystąpienia znacznych strat na koniec transakcji, a tym samym zagwarantować, że przeniesienie istotnej części ryzyka nie zostanie utrudnione.
- (18) W celu uniknięcia konfliktów między jednostką inicjującą a inwestorem oraz w celu zagwarantowania pewności prawa pod względem zakresu ochrony kredytowej zakupionej w odniesieniu do ekspozycji bazowych taka ochrona kredytowa powinna odnosić się do wyraźnie określonych zobowiązań referencyjnych, stanowiących podstawę ekspozycji bazowych, obciążających wyraźnie określone jednostki lub wyraźnie określonych dłużników. W związku z tym zobowiązania referencyjne, w odniesieniu do których nabywa się ochronę, powinny być zawsze wyraźnie określone za pośrednictwem rejestru referencyjnego i uaktualniane. Wymóg ten powinien również stanowić pośrednią część kryterium określającego sekurytyzację bilansową STS i wyłączającego sekurytyzację arbitrażową z ram STS.
- (19) Zdarzenia kredytowe uruchamiające płatności na podstawie umowy dotyczącej ochrony kredytowej powinny obejmować co najmniej zdarzenia, o których mowa w rozdziale 4 tytuł II część trzecia rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Zdarzenia takie są znane i rozpoznawalne z punktu widzenia rynku i powinny służyć zapewnieniu spójności z ramami ostrożnościowymi. Działania restrukturyzacyjne obejmujące ustępstwa wobec dłużnika, który doświadcza lub wkrótce zacznie doświadczać trudności z wywiązywaniem się ze swoich zobowiązań finansowych, nie powinny uniemożliwiać uruchomienia zdarzenia kredytowego.

- (20) Należy odpowiednio chronić prawo jednostki inicjującej jako nabywcy ochrony do otrzymania terminowych płatności z tytułu faktycznych strat. W związku z tym w dokumentacji transakcji należy przewidzieć racjonalny i przejrzysty proces rozliczenia na potrzeby określania faktycznych strat w portfelu referencyjnym, aby zapobiec wypłacaniu jednostce inicjującej zaniżonego wynagrodzenia. Biorąc pod uwagę, że proces odzyskiwania strat może być długi, oraz w celu zapewnienia terminowych płatności na rzecz jednostki inicjującej, płatności okresowych należy dokonywać najpóźniej sześć miesięcy po wystąpieniu takiego zdarzenia kredytowego. Ponadto należy wprowadzić mechanizm korekty końcowej, aby zapewnić, by płatności okresowe pokrywały faktyczne straty, oraz aby zapobiec nadpłacie z tytułu tych okresowych strat, co stanowiłoby uszczerbek dla inwestorów.. W ramach mechanizmu rozliczania strat należy również wyraźnie wskazać maksymalny okres przedłużenia, który powinien mieć zastosowanie do procesu odzyskiwania w przypadku tych ekspozycji, przy czym taki okres przedłużenia nie powinien trwać dłużej niż dwa lata. Taki mechanizm rozliczania strat powinien zapewniać skuteczność umów dotyczących ochrony kredytowej z punktu widzenia jednostki inicjującej i gwarantować inwestorom pewność prawa w terminie zakończenia ich zobowiązania do dokonywania płatności, przyczyniając się tym samym do sprawnie funkcjonującego rynku.
- (21) Korzystanie z usług agenta weryfikującego będącego osobą trzecią stanowi powszechną praktykę rynkową, która wzmacnia pewność prawa w odniesieniu do wszystkich zaangażowanych stron transakcji, zmniejszając tym samym prawdopodobieństwo sporów i postępowań sądowych, do których mogłoby dojść w wyniku procesu alokacji strat. Aby zwiększyć stabilność mechanizmu rozliczania strat z transakcji, należy wyznaczyć agenta weryfikującego będącego osobą trzecią, który będzie przeprowadzał faktyczny przegląd poprawności i dokładności niektórych aspektów ochrony kredytowej w przypadku uruchomienia zdarzenia kredytowego.

- (22) Premie z tytułu ochrony kredytowej powinny zależeć wyłącznie od nierozliczonej wielkości i ryzyka kredytowego transzy objętej ochroną. W przypadku sekurytyzacji bilansowej STS nie należy zezwalać na premie bezwarunkowe, ponieważ mogłyby być one wykorzystywane do utrudniania skutecznego przenoszenia ryzyka z jednostki inicjującej jako nabywcy ochrony na sprzedawcę ochrony. W przypadku sekurytyzacji bilansowej STS należy zakazać również innych rozwiązań, takich jak płatności składek z góry, mechanizmy dyskontowe lub nadmiernie skomplikowane systemy składek.
- (23) Aby zapewnić stabilność i ciągłość ochrony kredytowej, należy zapewnić, by przedterminowe zakończenie sekurytyzacji bilansowej STS przez jednostkę inicjującą było możliwe wyłącznie w kilku ograniczonych, wyraźnie zdefiniowanych okolicznościach. Mimo, iż jednostka inicjująca powinna mieć prawo do wcześniejszego zamknięcia ochrony kredytowej w przypadku wystąpienia pewnych określonych zdarzeń regulacyjnych, zdarzenia te powinny obejmować faktyczne zmiany w przepisach lub opodatkowaniu, których nie można było w sposób racjonalny przewidzieć w chwili zawierania transakcji i które mają istotny niekorzystny wpływ na wymogi kapitałowe jednostki inicjującej lub ekonomiczny charakter transakcji w stosunku do oczekiwań stron w chwili zawierania transakcji. Sekurytyzacje bilansowe STS nie powinny obejmować złożonych klauzul wykupu dla jednostki inicjującej, w szczególności bardzo krótkoterminowych klauzul wykupu typu time call w celu tymczasowej zmiany odzwierciedlenia ich pozycji kapitałowej w poszczególnych przypadkach.

- (24) Syntetyczna marża nadwyżkowa występuje powszechnie w ramach niektórych rodzajów transakcji i stanowi przydatny mechanizm zarówno dla inwestorów, jak i jednostek inicjujących służący ograniczeniu kosztu odpowiednio ochrony kredytowej i ekspozycji na ryzyko. W tym zakresie syntetyczna marża nadwyżkowa ma zasadnicze znaczenie dla niektórych szczególnych klas aktywów detalicznych takich jak udzielanie kredytów MŚP i konsumentom, które wykazują zarówno wyższą rentowność, jak i wyższe straty kredytowe niż inne klasy aktywów i w przypadku których sekurytyzowane ekspozycje generują marżę nadwyżkową w celu pokrycia tych strat. Jeżeli jednak kwota syntetycznej marży nadwyżkowej podporządkowana pozycji inwestora jest zbyt wysoka, możliwe jest, że w żadnym realistycznym scenariuszu inwestor nie poniesie jakichkolwiek strat w ramach pozycji sekurytyzacyjnych, co spowoduje brak faktycznego przeniesienia ryzyka. Aby zmniejszyć obawy dotyczące nadzoru i dokonać dalszej standaryzacji tej cechy strukturalnej, należy określić rygorystyczne kryteria dla sekurytyzacji bilansowej STS i zapewnić pełne ujawnienie informacji na temat stosowania syntetycznej marży nadwyżkowej.
- (25) Do sekurytyzacji bilansowej STS powinny kwalifikować się wyłącznie wysokiej jakości umowy dotyczące ochrony kredytowej. W przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej spełnienie tego wymogu należy zapewnić poprzez ograniczenie zakresu kwalifikowalnych dostawców ochrony kredytowej do tych jednostek, które są uznanymi dostawcami zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 i które uznano za kontrahentów z wagą ryzyka równą 0 % zgodnie z rozdziałem 2 tytuł II część trzecia tego rozporządzenia. W przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej jednostka inicjująca jako nabywca ochrony i inwestorzy jako sprzedawcy ochrony powinni mieć prawo skorzystać z wysokiej jakości zabezpieczenia, które powinno odnosić się do zabezpieczenia w jakiejkolwiek formie, któremu można przypisać wagę ryzyka równą 0 % zgodnie z tym rozdziałem, z zastrzeżeniem odpowiednich uzgodnień dotyczących depozytu lub przechowywania. W przypadku zabezpieczenia udzielanego w formie środków pieniężnych należy przechowywać je w instytucji kredytowej będącej osobą trzecią albo w depozycie nabywcy ochrony, w obu przypadkach z zastrzeżeniem minimalnego poziomu zdolności kredytowej.

- (26) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad wymogami, które sekurytyzacja syntetyczna musi spełnić, aby zakwalifikować się do objęcia oznaczeniem STS. Właściwy organ może być taki sam jak organ wyznaczony do nadzoru zgodności jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących i SSPE z wymogami, które muszą spełnić sekurytyzacje tradycyjne, aby uzyskać oznaczenie STS. Podobnie jak w przypadku sekurytyzacji tradycyjnych taki właściwy organ może być inny niż właściwy organ odpowiedzialny za nadzór nad zgodnością jednostek inicjujących, pierwotnych kredytodawców, SSPE, jednostek sponsorujących i inwestorów z obowiązkami ostrożnościowymi ustanowionymi w art. 5–9 rozporządzenia (UE) 2017/2402, zapewnienie zgodności z którymi powierzono wyraźnie właściwym organom odpowiedzialnym za nadzór ostrożnościowy nad odpowiednimi instytucjami finansowymi, z uwagi na wymiar ostrożnościowy tych obowiązków.
- (27) Aby uniknąć negatywnych skutków dla stabilności finansowej, wprowadzeniu szczególnych ram dla sekurytyzacji bilansowej STS powinien towarzyszyć odpowiedni nadzór makroostrożnościowy. W szczególności Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS), ustanowiona rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010¹, powinna monitorować ryzyko makroostrożnościowe związane z sekurytyzacją syntetyczną i oceniać, czy ryzyko to jest w wystarczającym stopniu eliminowane z systemowej części systemu finansowego.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

- (28) W celu uwzględnienia w rozporządzeniu (UE) 2017/2402 wymogów przejrzystości związanych ze zrównoważonym rozwojem EUNB, w ścisłej współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (ESMA), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010¹, i Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA)), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010², powinien zostać upoważniony do opublikowania sprawozdania w sprawie ustanowienia szczegółowych ram zrównoważonej sekurytyzacji. W sprawozdaniu tym należy należycie ocenić w szczególności wprowadzenie czynników zrównoważonego rozwoju, stosowanie wymogów proporcjonalnego systemu obowiązków informacyjnych oraz należytej staranności, treści, metody i prezentację informacji w odniesieniu do niekorzystnych skutków dla klimatu i niekorzystnych skutków środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem, a także wszelki możliwy wpływ na stabilność finansową i rozwój unijnego rynku sekurytyzacji oraz zdolność do udzielania kredytów bankowych. W oparciu o to sprawozdanie Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat ustanowienia szczególnych ram zrównoważonej sekurytyzacji, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

- (29) Zasady ujawniania inwestorom informacji na temat uwzględniania ryzyk dla zrównoważonego rozwoju i zasady analizowania niekorzystnych skutków dla zrównoważonego rozwoju w procesie podejmowania decyzji inwestycyjnych są opracowane w sposób niewystarczający ponieważ takie ujawnianie informacji nadal nie podlega zharmonizowanym wymogom. Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088¹ wytwórcy produktów finansowych i doradcy finansowi inwestorów końcowych mają obowiązek przeanalizować główne niekorzystne skutki decyzji inwestycyjnych dla czynników zrównoważonego rozwoju, a także ujawnić, jak ich strategie dotyczące należytej staranności uwzględniają te główne niekorzystne skutki. Ujawnianiu negatywnych skutków dla zrównoważonego rozwoju towarzyszą regulacyjne standardy techniczne opracowane wspólnie przez EBA, ESMA i EIOPA (zwane łącznie „Europejskimi Urzędami Nadzoru”), dotyczące treści, metod i prezentacji istotnych informacji, które mają być ujawniane na mocy rozporządzenia (UE) 2019/2088. Jednostki inicjujące sekurytyzacje STS powinny także mieć możliwość ujawniania konkretnych informacji dotyczących analizy niekorzystnych skutków dla czynników zrównoważonego rozwoju, ze szczególnym uwzględnieniem skutków dla klimatu i innych niekorzystnych skutków środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem. Aby zharmonizować ujawnianie informacji i zapewnić spójność między rozporządzeniem (UE) 2019/2088 i rozporządzeniem (UE) 2017/2402, Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru powinien opracować regulacyjne standardy techniczne, opierając się w jak największym stopniu na ich pracach w kontekście rozporządzenia (UE) 2019/2088 i dostosowując je, w razie potrzeby i w stosownych przypadkach, do specyfiki sekurytyzacji.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).

- (30) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie rozszerzenie ram sekurytyzacji STS na sekurytyzację syntetyczną i usunięcie przeszkód regulacyjnych dla sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych w celu dalszego zwiększenia zdolności udzielania kredytów bez obniżania norm ostrożnościowych dotyczących udzielania kredytów bankowych, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na szczeblu unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (31) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2017/2402.
- (32) Z uwagi na pilną konieczność prowadzenia ukierunkowanych środków w celu wsparcia odbudowy gospodarczej po kryzysie związanym z COVID-19, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w trybie pilnym trzeciego dnia po dniu jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/2402

W rozporządzeniu (UE) 2017/2402 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się punkty w brzmieniu:

- „24) »ekspozycja nieobsługiwana« oznacza ekspozycję spełniającą którykolwiek z warunków określonych w art. 47a ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 25) »sekurytyzacja ekspozycji nieobsługiwanej« oznacza sekurytyzację zabezpieczoną pulą ekspozycji nieobsługiwanych, których wartość nominalna stanowi nie mniej niż 90 % wartości nominalnej całej puli w chwili inicjowania oraz w późniejszym terminie, kiedy aktywa są dodawane do puli bazowej lub z niej odejmowane w wyniku uzupełnienia, restrukturyzacji lub z jakiegokolwiek innego istotnego powodu;
- 26) »umowa dotycząca ochrony kredytowej« oznacza umowę zawartą między jednostką inicjującą a inwestorem dotyczącą przeniesienia ryzyka kredytowego z tytułu sekurytyzowanych ekspozycji z jednostki inicjującej na inwestora przy użyciu kredytowych instrumentów pochodnych lub gwarancji, zgodnie z którą jednostka inicjująca zobowiązuje się zapłacić inwestorowi kwotę określaną jako premia z tytułu ochrony kredytowej, a inwestor zobowiązuje się zapłacić na rzecz jednostki inicjującej kwotę określaną, jako płatność z tytułu ochrony kredytowej w przypadku wystąpienia jednego z przewidzianych w umowie zdarzeń kredytowych;
- 27) »premia z tytułu ochrony kredytowej« oznacza kwotę, którą jednostka inicjująca zobowiązana jest zapłacić inwestorowi za ochronę kredytową obiecaną przez inwestora na mocy umowy dotyczącej ochrony kredytowej;

- 28) »płatność z tytułu ochrony kredytowej« oznacza kwotę, którą – na mocy umowy dotyczącej ochrony kredytowej – inwestor zobowiązał się zapłacić na rzecz jednostki inicjującej w przypadku wystąpienia zdarzenia kredytowego przewidzianego w umowie dotyczącej ochrony kredytowej;
- 29) »syntetyczna marża nadwyżkowa« oznacza kwotę wyznaczoną w umowie przez jednostkę inicjującą zgodnie z dokumentacją sekurytyzacji syntetycznej w celu absorpcji strat sekurytyzowanych ekspozycji, które mogą wystąpić przed terminem zapadalności transakcji;
- 30) »czynniki zrównoważonego rozwoju« oznaczają czynniki zrównoważonego rozwoju w rozumieniu art. 2 pkt 24 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088*;
- 31) »niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie« oznacza różnicę między saldem wyceny z tytułu jednej lub wielu ekspozycji w puli bazowej a ceną, po której jednostka inicjująca sprzedaje te ekspozycje SSPE, w przypadku gdy ani jednostka inicjująca, ani pierwotny kredytodawca nie otrzymują zwrotu tej różnicy.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2088 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie ujawniania informacji związanych ze zrównoważonym rozwojem w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 317 z 9.12.2019, s. 1).”;

2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dane państwo trzecie jest wymienione jako państwo trzecie wysokiego ryzyka, które ma strategiczne braki w systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 9 dyrektywy (UE) 2015/849 Parlamentu Europejskiego i Rady*;

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) państwo trzecie jest wymienione w załączniku I do unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy do celów podatkowych;”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„W przypadku SSPE utworzonych, po ... [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zmieniającego], na terytorium objętym jurysdykcją wymienioną w załączniku II ” z uwagi na funkcjonowanie szkodliwego systemu podatkowego, inwestor powiadamia właściwy organ podatkowy państwa członkowskiego, w którym ma swoją rezydencję podatkową, o inwestycji w papiery wartościowe wyemitowane przez tę SSPE”;

3) w art. 5 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) W przypadku ekspozycji nieobsługiwanych, stosuje się należyte standardy przy wyborze i wycenie ekspozycji.”;

4) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Przy pomiarze istotnego udziału gospodarczego netto podmiot zatrzymujący uwzględnia wszelkie opłaty, które w praktyce mogą być stosowane w celu zmniejszenia istotnego udziału gospodarczego netto.

W przypadku tradycyjnych sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych wymóg określony w niniejszym ustępie może być również spełniony przez jednostkę obsługującą, pod warunkiem że jednostka obsługująca może wykazać, że posiada wiedzę fachową w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją, oraz że posiada dobrze udokumentowane i odpowiednie zasady, procedury i środki kontroli zarządzania ryzykiem w odniesieniu do obsługi ekspozycji.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. W drodze odstępstwa od ust. 3 w przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, jeśli uzgodniono niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie, zatrzymanie istotnego udziału gospodarczego netto do celów tego ustępu nie może wynosić mniej niż 5 % sumy wartości netto sekurytyzowanych ekspozycji, które kwalifikują się jako ekspozycje nieobsługiwane, o których mowa w art. 47a ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz, w stosownych przypadkach, wartości nominalnej wszelkich sekurytyzowanych ekspozycji obsługiwanych.

Wartość netto ekspozycji nieobsługiwanej oblicza się poprzez odjęcie niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie uzgodnionego na poziomie indywidualnej sekurytyzowanej ekspozycji w momencie inicjowania lub – w stosownych przypadkach – odnośnej części niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie uzgodnionego w momencie inicjowania na poziomie puli ekspozycji bazowych od wartości nominalnej ekspozycji lub – w stosownych przypadkach – jej nierozliczonej wartości w momencie inicjowania. Ponadto do celów określenia wartości netto sekurytyzowanych ekspozycji nieobsługiwanych niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie może obejmować różnicę między kwotą nominalną transzy sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanej zawartą w umowie przez jednostkę inicjującą na potrzeby późniejszej sprzedaży a ceną, po której transze te są po raz pierwszy sprzedawane niepowiązanym stronom trzecim.”;

c) w ust. 7 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym dodaje się litery w brzmieniu:

„f) warunki zatrzymania ryzyka zgodnie z ust. 3 i 3a w przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanej;

g) wpływ opłat uiszczanych podmiotowi zatrzymującemu na istotny udział gospodarczy netto w rozumieniu ust. 1.”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [sześć miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

5) w art. 9 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego w odniesieniu do ekspozycji bazowych będących ekspozycjami nieobsługiwanymi, w momencie ich zakupu przez jednostkę inicjującą od właściwej osoby trzeciej, przy wyborze i wycenie ekspozycji zastosowanie mają należyte standardy.”;

- 6) w art. 18 lit. a) otrzymuje brzmienie:
- „a) dana sekurytyzacja spełnia wszystkie wymogi ustanowione w sekcji 1, 2 lub 2a niniejszego rozdziału, a ESMA otrzymał zgłoszenie zgodnie z art. 27 ust. 1; oraz”;
- 7) w rozdziale 4 tytuł sekcji 1 otrzymuje brzmienie:
- „Wymogi prostej, przejrzystej i standardowej sekurytyzacji tradycyjnej nieobejmującej ABCP”
- 8) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:
- a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie:
- „Prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja tradycyjna nieobejmująca ABCP”;
- b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Tradycyjne sekurytyzacje, z wyjątkiem programów ABCP i transakcji ABCP, spełniające wymogi określone w art. 20, 21, 22 uznaje się za sekurytyzacje STS.”;

9) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego jednostka inicjująca może, począwszy od 1 czerwca 2021 r., podjąć decyzję o publikowaniu dostępnych informacji dotyczących głównych niekorzystnych skutków związanych z aktywami finansowanymi przez ekspozycje bazowe dla czynników zrównoważonego rozwoju.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do dnia [trzy miesiące po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru opracują, poprzez wspólny komitet, projekty regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 dotyczących treści, metod i prezentacji informacji, o których mowa w akapicie drugim ust. 4 niniejszego artykułu, w odniesieniu do wskaźników zrównoważonego rozwoju dotyczących niekorzystnych skutków dla klimatu i innych niekorzystnych skutków środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem.

W stosownych przypadkach regulacyjne standardy techniczne, o których mowa w akapicie pierwszym odzwierciedlają regulacyjne standardy techniczne opracowane zgodnie z upoważnieniem udzielonym Europejskim Urzędowi Nadzoru w rozporządzeniu (UE) 2019/2088, w szczególności w art. 2a i art. 4 ust. 6 i 7 tego rozporządzenia, lub opierają się na tych standardach.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.”;

- 10) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 2a

Wymogi dotyczące prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji bilansowych

Artykuł 26a

Prosta, przejrzysta i standardowa sekurytyzacja bilansowa

1. Sekurytyzacje syntetyczne, które spełniają wymogi określone w art. 26b–26e, uznaje się za sekurytyzacje bilansowe STS.
2. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, może przyjąć – zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wytyczne i zalecenia dotyczące zharmonizowanej interpretacji i stosowania wymogów określonych w art. 26b–26e niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 26b

Wymogi dotyczące prostoty

1. Jednostka inicjująca jest podmiotem, który posiada zezwolenie lub licencję w Unii.

Jednostka inicjująca, która kupuje ekspozycje osoby trzeciej na własny rachunek, a następnie poddaje je sekurytyzacji, stosuje do tych ekspozycji zasady w odniesieniu do kredytów, windykacji, odzyskiwania i obsługi wierzytelności, które są nie mniej rygorystyczne niż te, które jednostka inicjująca stosuje w odniesieniu do porównywalnych ekspozycji, które nie zostały kupione.

2. Ekspozycje bazowe są inicjowane w ramach podstawowej działalności jednostki inicjującej.
3. W momencie zamknięcia transakcji ekspozycje bazowe są ujmowane w bilansie jednostki inicjującej lub podmiotu należącego do tej samej grupy, co jednostka inicjująca.

Do celów niniejszego ustępu grupa oznacza jedno z poniższych:

- a) grupę osób prawnych podlegających konsolidacji ostrożnościowej zgodnie z rozdziałem 2 tytuł II część pierwsza rozporządzenia (UE) nr 2013/575;
- b) grupę zdefiniowaną w art. 212 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2009/138/WE.

4. Jednostka inicjująca nie może zabezpieczać swojej ekspozycji na ryzyko kredytowe bazowych ekspozycji sekurytyzacji w sposób wykraczający poza ochronę gwarantowaną przez umowę dotyczącą ochrony kredytowej.
5. Umowa dotycząca ochrony kredytowej musi być zgodna z zasadami ograniczania ryzyka kredytowego ustanowionymi w art. 249 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub – w przypadku gdy artykuł ten nie ma zastosowania – z wymogami, które są nie mniej rygorystyczne niż wymogi określone w tym artykule.
6. Jednostka inicjująca składa oświadczenia i zapewnienia, że spełniono następujące wymogi:
 - a) jednostka inicjująca lub podmiot z grupy, do której należy jednostka inicjująca, ma pełen i ważny tytuł prawny do ekspozycji bazowych i związanych z nimi praw ubocznych;
 - b) w przypadku gdy jednostka inicjująca jest instytucją kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub zakładem ubezpieczeń zdefiniowanym w art. 13 pkt 1 dyrektywy 2009/138/WE, jednostka inicjująca lub podmiot objęty zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej utrzymuje ryzyko kredytowe ekspozycji bazowej w swoim bilansie;

- c) każda ekspozycja bazowa w dniu włączenia jej do portfela objętego sekurytyzacją jest zgodna z kryterium kwalifikowalności i z wszystkimi warunkami innymi niż wystąpienie zdarzenia kredytowego, o którym mowa w art. 26e, w odniesieniu do płatności z tytułu ochrony kredytowej zgodnie z umową dotyczącą ochrony kredytowej zawartą w dokumentacji sekurytyzacji;
- d) zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej kontrakt dotyczący każdej z ekspozycji bazowych zawiera prawne, ważne, wiążące i egzekwowalne zobowiązanie dłużnika do zapłaty kwot określonych w tym kontrakcie;
- e) ekspozycje bazowe są zgodne z kryteriami zawierania umów kredytowych, które są nie mniej rygorystyczne niż standardowe kryteria zawierania umów kredytowych, jakie jednostka inicjująca stosuje względem podobnych ekspozycji nieobjętych sekurytyzacją;
- f) zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej nie występuje istotne naruszenie lub niewykonanie przez któregośkolwiek z dłużników jakichkolwiek jego zobowiązań w odniesieniu do ekspozycji bazowej w dniu, w którym ta ekspozycja bazowa jest włączana do portfela objętego sekurytyzacją;
- g) zgodnie z najlepszą wiedzą jednostki inicjującej dokumentacja transakcji nie zawiera żadnych nieprawdziwych informacji dotyczących szczegółów ekspozycji bazowych;

- h) w momencie zamknięcia transakcji lub gdy ekspozycja bazowa jest włączana do portfela objętego sekurytyzacją, kontrakt między dłużnikiem a pierwotnym kredytodawcą w odniesieniu do tej ekspozycji bazowej nie został zmieniony w taki sposób, aby miało to wpływ na egzekwowalność lub ściągalność tych ekspozycji bazowych.
7. Ekspozycje bazowe muszą spełniać wcześniej określone oraz jasne i udokumentowane zdefiniowane kryteria kwalifikowalności, które nie dopuszczają aktywnego zarządzania portfelem tych ekspozycji na zasadzie uznaniowej.

Do celów niniejszego ustępu substytucji ekspozycji, które są sprzeczne z oświadczeniami lub zapewnieniami, lub – gdy sekurytyzacja obejmuje okres uzupełnienia – dodania ekspozycji, które spełniają określone warunki uzupełnienia, nie uznaje się za aktywne zarządzanie portfelem.

Każda ekspozycja dodana po dacie zamknięcia transakcji musi spełniać kryteria kwalifikowalności, które są nie mniej rygorystyczne niż kryteria stosowane przy początkowym wyborze ekspozycji bazowych.

Może dojść do usunięcia ekspozycji bazowej z transakcji, gdy przedmiotowa ekspozycja bazowa:

- a) została w pełni spłacona lub w inny sposób osiągnęła termin zapadalności;

- b) została zbyta w trakcie normalnego prowadzenia działalności przez jednostkę inicjującą, pod warunkiem że takie zbycie nie stanowi ukrytego wsparcia, o którym mowa w art. 250 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
 - c) podlega zmianie, która nie jest spowodowana przez kredyt, takiej jak refinansowanie lub restrukturyzacja długu, oraz która ma miejsce w trakcie zwykłej obsługi tej ekspozycji bazowej; lub
 - d) w czasie włączenia jej do transakcji nie spełniała kryteriów kwalifikowalności.
8. Sekurytyzację zabezpiecza się pulą ekspozycji bazowych, które są jednorodne pod względem rodzaju aktywów, z uwzględnieniem specyficznych cech związanych z przepływami pieniężnymi danego rodzaju aktywów, łącznie z ich cechami umownymi, cechami dotyczącymi ryzyka kredytowego i przedterminowych spłat. Jedna pula ekspozycji bazowych może obejmować wyłącznie jeden rodzaj aktywów.

Ekspozycje bazowe, o których mowa w akapicie pierwszym muszą zawierać zobowiązania, które są umownie wiążące i egzekwowalne, z możliwością pełnego dochodzenia roszczeń od dłużników oraz, w stosownych przypadkach, gwarantów.

Ekspozycje bazowe, o których mowa w akapicie pierwszym muszą mieć określone strumienie płatności okresowych, których raty mogą się różnić kwotami, związane z najmem, kwotą główną lub odsetkami lub jakimikolwiek innymi prawami do otrzymywania dochodów z aktywów wspierających takie płatności. Ekspozycje bazowe mogą również generować przychody ze sprzedaży wszelkich aktywów finansowanych lub będących przedmiotem leasingu.

Ekspozycje bazowe, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu nie obejmują zbywalnych papierów wartościowych zdefiniowanych w art. 4 ust. 1 pkt 44 dyrektywy 2014/65/UE, innych niż obligacje korporacyjne, i które nie są notowane w systemie obrotu.

9. Ekspozycje bazowe nie mogą obejmować jakichkolwiek pozycji sekurytyzacyjnych.
10. Standardy zawierania umów, na mocy których inicjowane są ekspozycje bazowe, a także wszelkie istotne zmiany w stosunku do wcześniejszych standardów zawierania umów, są bez zbędnej zwłoki w pełni ujawniane potencjalnym inwestorom. Ekspozycje bazowe muszą być zawierane z możliwością pełnego dochodzenia roszczeń od dłużnika, który nie jest SSPE. Żadne osoby trzecie nie mogą być zaangażowane w podejmowanie decyzji kredytowych lub decyzji dotyczących zawierania umów na mocy których dochodzi do powstania ekspozycji bazowych.

W przypadku sekurytyzacji, których ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne, pula kredytów nie obejmuje jakichkolwiek kredytów, które były oferowane i zostały zawarte w oparciu o założenie, że składający wniosek kredytowy lub, w stosownych przypadkach, pośrednicy, zostali powiadomieni o tym, że przedstawione informacje mogłyby nie zostać zweryfikowane przez kredytodawcę.

Ocena zdolności kredytowej kredytobiorcy musi spełniać wymogi określone w art. 8 dyrektywy 2008/48/WE lub w art. 18 ust. 1–4, ust. 5 lit. a) oraz ust. 6 dyrektywy 2014/17/UE lub, w stosownych przypadkach, równoważne wymogi w państwach trzecich.

Jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca muszą mieć fachową wiedzę w zakresie inicjowania ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją.

11. Ekspozycje bazowe nie mogą obejmować w momencie wyboru ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania w rozumieniu art. 178 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, ani ekspozycji wobec dłużnika lub gwaranta o obniżonej wiarygodności kredytowej, którzy, według najlepszej wiedzy jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy:
 - a) zostali ogłoszeni niewypłacalnymi lub w stosunku do których sąd wydał prawomocny niepodlegający odwołaniu tytuł egzekucyjny na rzecz ich wierzycieli lub przyznał tym wierzycielom odszkodowanie wynikające z nieotrzymania płatności, w ciągu trzech lat przed dniem zainicjowania, lub którzy zostali poddani procesowi restrukturyzacji zadłużenia w odniesieniu do swoich ekspozycji nieobsługiwanych w ciągu trzech lat przed dniem wyboru ekspozycji bazowych, z wyjątkiem sytuacji gdy:
 - (i) zrestrukturyzowana ekspozycja bazowa nie wykazuje nowych zaległości od dnia restrukturyzacji, który musi przypadać co najmniej rok przed dniem wyboru ekspozycji bazowych; oraz
 - (ii) informacje przekazane przez jednostkę inicjującą zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i lit. e) ppkt (i) wyraźnie określają udział procentowy zrestrukturyzowanych ekspozycji bazowych, czas i szczegóły restrukturyzacji oraz dochody z tytułu tych ekspozycji od dnia restrukturyzacji;

- b) byli, w momencie inicjowania ekspozycji bazowej oraz w stosownych przypadkach, ujęci w publicznym rejestrze kredytowym osób o negatywnej historii kredytowej lub – w przypadku braku takiego publicznego rejestru kredytowego – w innym rejestrze kredytowym, który jest dostępny jednostce inicjującej lub pierwotnemu kredytodawcy; lub
 - c) otrzymali ocenę kredytową lub punktową ocenę kredytową wskazującą, że ryzyko niewywiązania się przez nich z uzgodnionych umownie płatności jest znacząco wyższe niż w przypadku porównywalnych ekspozycji posiadanych przez jednostkę inicjującą, które nie są objęte sekurytyzacją.
12. W momencie włączania ekspozycji bazowych dłużnicy muszą mieć dokonaną co najmniej jedną płatność, z wyjątkiem przypadku, w którym:
- a) sekurytyzacja jest sekurytyzacją odnawialną zabezpieczoną ekspozycjami płatnymi w jednej racie lub o okresie zapadalności krótszym niż rok, w tym, bez ograniczeń, miesięcznymi spłatami kredytów odnawialnych;
 - b) ekspozycja reprezentuje refinansowanie ekspozycji już włączonej do transakcji.
13. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania, które ekspozycje bazowe, o których mowa w ust. 8, uznaje się za jednorodne.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia ... [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 26c

Wymogi dotyczące standaryzacji

1. Jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca muszą spełniać wymóg dotyczący zatrzymania ryzyka zgodnie z art. 6.
2. Ryzyko stopy procentowej i ryzyko walutowe wynikające z sekurytyzacji i ich możliwy wpływ na płatności na rzecz jednostki inicjującej i inwestorów muszą być opisane w dokumentacji transakcji. Ryzyka te muszą być odpowiednio ograniczane, a wszelkie środki podejmowane w tym celu muszą być ujawniane. Każde zabezpieczenie zobowiązań inwestora w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej musi być denominowane w tej samej walucie, w której jest denominowana płatność z tytułu ochrony kredytowej.

W przypadku sekurytyzacji z wykorzystaniem SSPE kwota zobowiązań SSPE dotyczących płatności odsetek na rzecz inwestorów w każdym terminie spłaty musi być równa kwocie przychodu SSPE ze strony jednostki inicjującej i wszelkich umów o zabezpieczenie lub niższa od tej kwoty.

Pula ekspozycji bazowych może obejmować wyłącznie instrumenty pochodne zabezpieczające ryzyko stóp procentowych lub ryzyko walutowe ekspozycji bazowych. Takie instrumenty pochodne są zawierane i dokumentowane zgodnie ze wspólnymi standardami w dziedzinie finansów międzynarodowych.

3. Wszelkie płatności odsetek liczonych według referencyjnych stóp procentowych w odniesieniu do transakcji muszą opierać się na którymkolwiek z poniższych elementów:
 - a) ogólnie stosowanych rynkowych stopach procentowych lub ogólnie stosowanych stopach sektorowych, które odzwierciedlają koszty środków pieniężnych, a nie na złożonych formułach lub instrumentach pochodnych;
 - b) przychodzie wygenerowanym przez zabezpieczenie zobowiązań inwestora w ramach umowy o ochronie.

Wszelkie płatności odsetek liczonych według referencyjnych stóp procentowych należne w ramach ekspozycji bazowych muszą opierać się na ogólnie stosowanych rynkowych stopach procentowych lub ogólnie stosowanych stopach sektorowych odzwierciedlających koszt środków pieniężnych, a nie na złożonych formułach lub instrumentach pochodnych.

4. Po wystąpieniu zdarzenia uprawniającego do egzekwowania w odniesieniu do jednostki inicjującej inwestorowi zezwala się na wszczęcie egzekucji.

W przypadku sekurytyzacji z wykorzystaniem SSPE, gdy doręczono zawiadomienie o wszczęciu egzekucji lub wypowiedzeniu umowy dotyczącej ochrony kredytowej, SSPE nie zatrzymuje żadnej kwoty środków pieniężnych poza kwotą niezbędną do zapewnienia operacyjnego funkcjonowania tej SSPE, wypłaty płatności z tytułu ochrony za ekspozycje bazowe, których dotyczy niewykonanie zobowiązania i które w chwili rozwiązania umowy są nadal odzyskiwane, lub systematycznej spłaty inwestorów zgodnie z warunkami umownymi sekurytyzacji.

5. Straty przypisuje się właścicielom pozycji sekurytyzacyjnych w kolejności według uprzywilejowania transz, poczynwszy od najbardziej podporządkowanych.

Sekwencyjną amortyzację stosuje się w odniesieniu do wszystkich transz w celu określenia pozostałej do spłaty kwoty transz na każdy termin spłaty, poczynwszy od najbardziej uprzywilejowanej transzy.

W drodze odstępstwa od akapitu drugiego, transakcje, które obejmują niesekwencyjną kolejność płatności, muszą zawierać czynniki uruchamiające związane z dochodami z tytułu ekspozycji bazowych, powodujące powrót do sekwencyjnej kolejności płatności według uprzywilejowania. Takie czynniki uruchamiające związane z dochodami obejmują co najmniej:

- a) zwiększenie skumulowanej kwoty ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, albo zwiększenie skumulowanych strat o więcej niż określony odsetek pozostającej do spłaty kwoty z tytułu portfela bazowego;

- b) jeden dodatkowy, czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przeszłości; oraz
- c) jeden czynnik uruchamiający związany z wystąpieniem określonego zdarzenia w przyszłości.

EUNB opracowuje projekt regulacyjnych standardów technicznych dotyczących specyfikacji oraz, w stosownych przypadkach, kalibracji czynników uruchamiających związanych z dochodami.

EUNB przedłoży Komisji projekt tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2021 r.

Komisja jest uprawniona do uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie czwartym zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Wraz ze spłatą transz kwota zabezpieczenia równa kwocie spłaty tych transz jest zwracana inwestorom, pod warunkiem że inwestorzy ci zabezpieczyli te transze.

Gdy w odniesieniu do ekspozycji bazowych wystąpiło zdarzenie kredytowe, o którym mowa w art. 26e, a odzyskiwanie wierzytelności w odniesieniu do tych ekspozycji nie zostało zakończone, kwota ochrony kredytowej pozostająca do spłaty w dowolnym terminie płatności musi być co najmniej równa niespłaconej kwocie nominalnej tych ekspozycji bazowych pomniejszonej o kwotę wszelkich płatności okresowych dokonanych w odniesieniu do tych ekspozycji bazowych.

6. W dokumentacji transakcji określa się odpowiednie postanowienia dotyczące przedterminowej spłaty należności lub czynniki uruchamiające przedterminową spłatę należności, wywołujące zakończenie okresu odnawialności, w przypadku gdy sekurytyzacja jest sekurytyzacją odnawialną, w tym co najmniej:
- a) pogorszenie jakości kredytowej ekspozycji bazowych do lub poniżej uprzednio ustalonego progu;
 - b) zwiększenie strat powyżej uprzednio ustalonego progu;
 - c) niewygenerowanie wystarczającej ilości nowych ekspozycji bazowych spełniających uprzednio ustalone kryteria jakości kredytowej w ustalonym okresie.
7. W dokumentacji transakcji jasno określa się:
- a) zobowiązania umowne, obowiązki i zadania jednostki obsługującej, powiernika i innych dostawców usług pomocniczych, stosownie do sytuacji, a także agenta weryfikującego będącego osobą trzecią, o którym mowa w art. 26e ust. 4;
 - b) przepisy zapewniające zastąpienie jednostki obsługującej, powiernika, innych dostawców usług pomocniczych lub agenta weryfikującego będącego osobą trzecią, o którym mowa w art. 26e ust. 4, w przypadku niewykonania zobowiązania lub niewypłacalności któregośkolwiek z tych usługodawców, jeśli ci usługodawcy nie są jednostką inicjującą, w sposób nieskutkujący zakończeniem świadczenia tych usług;

- c) procedury obsługi, które mają zastosowanie do ekspozycji bazowych w dniu zamknięcia transakcji i po tym dniu, oraz okoliczności, w których można dokonać zmiany tych procedur;
 - d) normy obsługi, których jednostka obsługująca jest zobowiązana przestrzegać przy obsłudze ekspozycji bazowych przez cały okres trwania sekurytyzacji.
8. Jednostka obsługująca musi mieć fachową wiedzę w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją, oraz musi mieć dobrze udokumentowane i odpowiednie zasady, procedury i środki kontroli zarządzania ryzykiem w odniesieniu do obsługi ekspozycji.

Jednostka obsługująca stosuje w odniesieniu do ekspozycji bazowych procedury obsługi, które są co najmniej tak samo rygorystyczne jak te stosowane przez jednostkę inicjującą w odniesieniu do podobnych ekspozycji nieobjętych sekurytyzacją.

9. Jednostka inicjująca prowadzi aktualny rejestr referencyjny umożliwiający jej identyfikację ekspozycji bazowych w dowolnym czasie. W rejestrze tym określa się referencyjnych dłużników, referencyjne zobowiązania, z których wynikają ekspozycje bazowe, oraz – w odniesieniu do każdej z ekspozycji bazowych – chronioną i pozostałą do spłaty kwotę nominalną która jest chroniona i która pozostaje do spłaty.
10. W dokumentacji transakcji określa się jasne warunki ułatwiające terminowe rozwiązywanie konfliktów pomiędzy różnymi kategoriami inwestorów. W przypadku sekurytyzacji z wykorzystaniem SSPE jasno określa się i przydziela obligatariuszom prawa głosu; wyraźnie wskazuje się również obowiązki powiernika i innych podmiotów mających obowiązki powiernicze wobec inwestorów.

1. Przed wyceną, jednostka inicjująca udostępnia potencjalnym inwestorom dane dotyczące statycznych i dynamicznych historycznych wyników w zakresie niewykonania zobowiązań i strat, takich jak dane dotyczące zaległości kredytowych i niewykonania zobowiązań, w odniesieniu do ekspozycji w znacznym stopniu podobnych do ekspozycji będących przedmiotem sekurytyzacji, a także źródła tych danych i podstawę twierdzenia o podobieństwie. Dane te obejmują okres co najmniej pięciu lat.
2. Przed zamknięciem transakcji próbka ekspozycji bazowych podlega zewnętrznej weryfikacji prowadzonej przez odpowiednią i niezależną stronę, w tym weryfikacji, czy ekspozycje bazowe kwalifikują się do ochrony kredytowej w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej.
3. Przed wyceną sekurytyzacji, jednostka inicjująca udostępnia potencjalnym inwestorom model przepływów pieniężnych z tytułu zobowiązań, który precyzyjnie obrazuje stosunek umowny między ekspozycjami bazowymi a przepływem płatności między jednostką inicjującą, inwestorami, innymi osobami trzecimi oraz w stosownych przypadkach SSPE, a po wycenie – udostępniają ten model inwestorom na bieżąco, a potencjalnym inwestorom na żądanie.

4. W przypadku sekurytyzacji, w której ekspozycjami bazowymi są kredyty na nieruchomości mieszkalne lub kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, jednostka inicjująca publikuje dostępne informacje związane z efektywnością środowiskową aktywów finansowanych przez takie kredyty na nieruchomości mieszkalne, kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, jako część informacji ujawnianych zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a).

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego jednostka inicjująca może, począwszy od 1 czerwca 2021 r., podjąć decyzję o publikowaniu dostępnych informacji dotyczących głównych niekorzystnych skutków związanych z aktywami finansowanymi przez ekspozycje bazowe dla czynników zrównoważonego rozwoju.

5. Jednostka inicjująca jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów art. 7. Informacje wymagane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) są udostępniane potencjalnym inwestorom przed wyceną na żądanie. Informacje wymagane na podstawie art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. b)–d) są udostępniane przed wyceną co najmniej w formie projektu lub we wstępnej formie. Ostateczną dokumentację udostępnia się inwestorom nie później niż 15 dni po zamknięciu transakcji.

6. Do dnia ... [trzy miesiące po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] Europejskie Urzędy Nadzoru opracują, poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru, projekty regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 dotyczących treści, metod i prezentacji informacji, o których mowa w akapicie drugim ust. 4 niniejszego artykułu, w odniesieniu do wskaźników zrównoważonego rozwoju dotyczących niekorzystnych skutków dla klimatu i innych niekorzystnych skutków środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem.

W stosownych przypadkach regulacyjne standardy techniczne, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu odzwierciedlają regulacyjne standardy techniczne opracowane zgodnie z upoważnieniem udzielonym europejskim urzędom nadzoru w rozporządzeniu (UE) 2019/2088, w szczególności w art. 2a i art. 4 ust. 6 i 7, lub opierają się na tych standardach.

Komisja jest uprawniona do uzupełniania niniejszego rozporządzenia w drodze przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 26e

*Wymogi w zakresie umowy dotyczącej ochrony kredytowej,
agenta weryfikującego będącego osobą trzecią oraz syntetycznej marży nadwyżkowej*

1. Umowa dotycząca ochrony kredytowej obejmuje co najmniej następujące zdarzenia kredytowe:
 - a) o których mowa w art. 215 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w przypadku gdy przeniesienie ryzyka następuje poprzez wykorzystanie gwarancji;
 - b) o których mowa w art. 216 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w przypadku gdy przeniesienie ryzyka następuje poprzez wykorzystanie kredytowych instrumentów pochodnych; –;

Wszystkie zdarzenia kredytowe są dokumentowane.

Środki wstrzymujące, w rozumieniu art. 47b rozporządzenia (EU) nr 575/2013, które stosuje się do ekspozycji bazowych, nie wykluczają uruchomienia kwalifikujących się zdarzeń kredytowych.

2. Płatność z tytułu ochrony kredytowej po wystąpieniu zdarzenia kredytowego oblicza się na podstawie rzeczywistej zrealizowanej straty poniesionej przez jednostkę inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę, odzyskanej zgodnie z ich standardowymi zasadami i procedurami w zakresie windykacji dla odpowiednich rodzajów ekspozycji i odzwierciedlonej w ich sprawozdaniach finansowych w chwili dokonywania płatności. Ostateczna płatność z tytułu ochrony kredytowej dokonywana jest w określonym terminie po odzyskaniu wierzytelności w odniesieniu do danej ekspozycji bazowej, jeżeli odzyskanie wierzytelności nastąpi przed upływem zaplanowanego kontraktowego terminu zapadalności lub przedterminowym rozwiązaniem umowy dotyczącej ochrony kredytowej.

Płatności okresowej z tytułu ochrony kredytowej dokonuje się najpóźniej sześć miesięcy po wystąpieniu zdarzenia kredytowego, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy do końca tego sześciomiesięcznego okresu nie zakończono odzyskiwania wierzytelności z tytułu strat związanych z daną ekspozycją bazową. Płatność okresowa z tytułu ochrony kredytowej jest co najmniej kwotą wyższą od którejkolwiek z następujących wartości:

- a) kwoty oczekiwanych strat, która jest równoważna utracie wartości odnotowanej przez jednostkę inicjującą w jej sprawozdaniu finansowym zgodnie z obowiązującymi standardami rachunkowości w chwili dokonywania płatności okresowej przy założeniu, że umowa dotycząca ochrony kredytowej nie istnieje i nie pokrywa żadnych strat;
- b) w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanych strat określonej zgodnie z rozdziałem trzecim tytuł drugi część trzecia rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Jeżeli dokonuje się płatności okresowej z tytułu ochrony kredytowej, końcowej płatności z tytułu ochrony kredytowej, o której mowa w akapicie pierwszym, dokonuje się w celu dostosowania okresowego rozliczenia strat do rzeczywistej zrealizowanej straty.

Metodę obliczania okresowych i końcowych płatności z tytułu ochrony kredytowej określa się w umowie dotyczącej ochrony kredytowej.

Płatność z tytułu ochrony kredytowej jest proporcjonalna do części niespłaconej kwoty nominalnej odpowiedniej ekspozycji bazowej, którą objęto umową dotyczącą ochrony kredytowej.

Prawo jednostki inicjującej do otrzymania płatności z tytułu ochrony kredytowej jest egzekwowalne. Kwoty płatne przez inwestorów na mocy umowy dotyczącej ochrony kredytowej są wyraźnie określone w umowie dotyczącej ochrony kredytowej i ograniczone. Obliczenie tych kwot musi być możliwe w każdych okolicznościach. W umowie dotyczącej ochrony kredytowej wyraźnie określa się okoliczności, w których inwestorzy są zobowiązani do dokonywania płatności. Agent weryfikujący będący osobą trzecią, o którym mowa w ust. 4, ocenia, czy takie okoliczności wystąpiły.

Kwotę płatności z tytułu ochrony kredytowej oblicza się na poziomie indywidualnej ekspozycji bazowej, dla której wystąpiło zdarzenie kredytowe.

3. W umowie dotyczącej ochrony kredytowej określa się maksymalny okres przedłużenia, który ma zastosowanie do odzyskiwania wierzytelności w odniesieniu do ekspozycji bazowych, w związku z którymi wystąpiło zdarzenie kredytowe, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy odzyskiwanie wierzytelności nie zostało zakończone przed upływem zaplanowanego prawnego terminu zapadalności lub przedterminowym rozwiązaniem umowy dotyczącej ochrony kredytowej. Taki okres przedłużenia nie może być dłuższy niż dwa lata. Umowa dotycząca ochrony kredytowej musi stanowić, że do końca tego okresu przedłużenia dokonuje się końcowej płatności z tytułu ochrony kredytowej na podstawie oszacowania przez jednostkę inicjującą końcowej straty, która musiałaby zostać odnotowana przez tę jednostkę w jej ówczesnym sprawozdaniu finansowym, przy założeniu, że umowa dotycząca ochrony kredytowej nie istniałaby i nie pokrywałaby żadnych strat.

W przypadku wypowiedzenia umowy dotyczącej ochrony kredytowej odzyskanie wierzytelności jest kontynuowane w odniesieniu do wszelkich zdarzeń kredytowych, z tytułu których nie dokonano płatności i które miały miejsce przed tym wypowiedzeniem, w taki sam sposób, jak opisano w akapicie pierwszym.

Premie z tytułu ochrony kredytowej płacone w ramach umowy dotyczącej ochrony kredytowej są uzależnione od pozostającej do spłaty wartości nominalnej obsługiwanych sekurytyzowanych ekspozycji w momencie płatności i odzwierciedlają ryzyko transzy objętej ochroną. Do tych celów w umowie dotyczącej ochrony kredytowej nie przewiduje się gwarantowanych składek, uiszczania składek z góry, mechanizmów dyskontowych ani innych mechanizmów, które mogą pozwolić na uniknięcie lub zmniejszenie faktycznego przypisania strat inwestorom lub na zwrot części uiszczonych składek jednostce inicjującej po upływie terminu zapadalności transakcji.

W drodze odstępstwa od akapitu trzeciego niniejszego ustępu płatność premii z góry jest dozwolona pod warunkiem poszanowania zasad pomocy państwa, jeżeli system gwarancji jest szczegółowo określony w prawie krajowym państwa członkowskiego i korzysta z kontrgwarancji któregośkolwiek z podmiotów wymienionych w art. 214 ust. 2 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

W dokumentacji transakcji opisuje się sposób obliczania premie z tytułu ochrony kredytowej oraz ewentualnych kuponów odsetkowych w odniesieniu do każdej daty płatności w okresie trwania sekurytyzacji.

Prawa inwestorów do otrzymania premii z tytułu ochrony kredytowej są egzekwowalne.

4. Przed datą zamknięcia transakcji jednostka inicjująca wyznacza agenta weryfikującego będącego osobą trzecią. W odniesieniu do każdej ekspozycji bazowej, dla której wystosowano zawiadomienie o zdarzeniu kredytowym, Agent weryfikujący będący osobą trzecią weryfikuje co najmniej wszystkie poniższe elementy:
 - a) czy zdarzenie kredytowe, o którym mowa w zawiadomieniu o zdarzeniu kredytowym, jest zdarzeniem kredytowym określonym w warunkach umowy dotyczącej ochrony kredytowej;
 - b) czy ekspozycja bazowa została włączona do portfela referencyjnego w chwili wystąpienia danego zdarzenia kredytowego;

- c) czy ekspozycja bazowa spełniała kryteria kwalifikowalności w chwili włączenia jej do portfela referencyjnego;
- d) w przypadku gdy ekspozycja bazowa została dodana do sekurytyzacji w wyniku uzupełnienia – czy takie uzupełnienie spełniało właściwe dla niego warunki;
- e) czy ostateczna kwota straty jest zgodna ze stratą wykazaną przez jednostkę inicjującą w jej rachunku zysków i strat;
- f) że w chwili dokonywania końcowej płatności z tytułu ochrony kredytowej, straty w odniesieniu do ekspozycji bazowych zostały prawidłowo przypisane inwestorom.

Agent weryfikujący będący osobą trzecią jest niezależny od jednostki inicjującej i inwestorów oraz, w stosownych przypadkach, od SSPE i musi zaakceptować powierzenie mu roli agenta weryfikującego będącego osobą trzecią przed datą zamknięcia transakcji.

Agent weryfikujący będący osobą trzecią może przeprowadzić weryfikację na podstawie próby, a nie na podstawie każdej indywidualnej ekspozycji bazowej, dla której wnioskuje się o płatność z tytułu ochrony kredytowej. Inwestorzy mogą jednak wnioskować o weryfikację kwalifikowalności konkretnych ekspozycji bazowych, jeżeli nie są zadowoleni z weryfikacji dokonanej na podstawie próby.

Jednostka inicjująca zawiera w dokumentacji transakcji zobowiązanie do dostarczenia agentowi weryfikującemu będącemu osobą trzecią wszystkich informacji niezbędnych do weryfikacji wymogów określonych w akapicie pierwszym.

5. Jednostka inicjująca nie może zakończyć transakcji przed jej planowanym terminem zapadalności z jakiegokolwiek innego powodu niż którekolwiek z poniższych zdarzeń:
- a) niewypłacalność inwestora;
 - b) niewypłacenie przez inwestora jakichkolwiek kwot należnych z tytułu umowy dotyczącej ochrony kredytowej lub naruszenie przez niego jakichkolwiek istotnych zobowiązań określonych w dokumentach dotyczących transakcji;
 - c) istotne zdarzenia o charakterze regulacyjnym, w tym:
 - (i) istotne zmiany w prawie Unii lub prawie krajowym, istotne zmiany wprowadzone, w stosownych przypadkach, przez właściwe organy w oficjalnie opublikowanych wykładniach tych przepisów lub istotne zmiany w sposobie opodatkowania lub księgowania transakcji, które mają istotny niekorzystny wpływ na efektywność ekonomiczną transakcji, w każdym przypadku w porównaniu z sytuacją przewidywaną w chwili zawierania transakcji, i których nie można było w tym czasie w sposób racjonalny przewidzieć;

- (ii) stwierdzenie przez właściwy organ, że jednostka inicjująca lub dowolna jednostka z nią powiązana nie jest lub przestała być uprawniona do uznania przeniesienia istotnej części ryzyka kredytowego w związku z sekurytyzacją zgodnie z art. 245 ust. 2 lub 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) skorzystanie z prawa opcji wykupu instrumentu w danym momencie (time call), gdy czas mierzony od daty zamknięcia transakcji jest równy lub większy niż średni ważony okres trwania pierwotnego portfela referencyjnego na dzień zamknięcia transakcji;
- e) skorzystanie z prawa opcji odkupu końcowego określonej w art. 242 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- f) w przypadku ochrony kredytowej nierzeczywistej inwestor nie może już być uznawany za kwalifikowalnego dostawcę ochrony kredytowej zgodnie z wymogami określonymi w ust. 8.

W dokumentacji transakcji określa się, czy którekolwiek z praw dotyczących odkupu, o których mowa w lit. d) i e), uwzględniono w danej transakcji oraz jak te prawa są ustrukturyzowane.

Do celów lit. d), opcji wykupu typu time call nie strukturyzuje się w celu uniknięcia alokowania strat do pozycji poprawiających jakość kredytową w lub innych pozycji posiadanych przez inwestorów ani w jakimkolwiek innym celu mającym zapewnić poprawę jakości kredytowej.

W przypadku wykonania opcji wykupu typu time call, jednostki inicjujące powiadamiają właściwe organy, w jaki sposób spełniono wymóg, o którym mowa w akapicie drugim i trzecim, wraz z uzasadnieniem wykorzystania opcji wykupu typu time call i wiarygodnym sprawozdaniem wykazującym, że powodem wykonania tej opcji nie jest pogorszenie jakości aktywów bazowych.

W przypadku ochrony kredytowej rzeczywistej, po rozwiązaniu umowy dotyczącej ochrony kredytowej, zabezpieczenie zwraca się inwestorom w kolejności uprzywilejowania transz, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa upadłościowego mającymi zastosowanie do jednostki inicjującej.

6. Inwestorzy nie mogą zakończyć transakcji przed jej planowanym terminem zapadalności z jakiegokolwiek innego powodu niż nieopłacenie premie z tytułu ochrony kredytowej lub inne istotne naruszenie zobowiązań umownych przez jednostkę inicjującą.
- 7 Jednostka inicjująca może zobowiązać się do zastosowania syntetycznej marży nadwyżkowej, która jest dostępna dla inwestorów jako forma poprawy jakości kredytowej, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:
 - a) kwota syntetycznej marży nadwyżkowej, którą jednostka inicjująca zobowiązuje się zastosować jako forma poprawy jakości kredytowej w każdym okresie płatności, jest określona w dokumentacji transakcji i wyrażona jako stały procent całkowitego pozostającego do spłaty salda portfela na początku danego okresu płatności (stała syntetyczna marża nadwyżkowa);

- b) syntetyczna marża nadwyżkowa, która nie zostanie wykorzystana do pokrycia strat kredytowych powstałych w każdym okresie płatności, jest zwracana jednostce inicjującej;
 - c) w przypadku jednostek inicjujących stosujących metodę IRB, o której mowa w art. 143 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, całkowita zadeklarowana kwota na rok nie może być wyższa niż jednoroczne regulacyjne kwoty oczekiwanych strat z tytułu portfela bazowego wszystkich ekspozycji bazowych na ten rok obliczone zgodnie z art. 158 tego rozporządzenia;
 - d) w przypadku jednostek inicjujących niestosujących metody IRB, o której mowa w art. 143 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, metoda obliczenia jednorocznej kwoty oczekiwanych strat z tytułu portfela bazowego jest wyraźnie ustalona w dokumentacji transakcji;
 - e) warunki ustanowione w niniejszym ustępie są określone w dokumentacji transakcji.
8. Umowa dotycząca ochrony kredytowej musi spełniać jeden z następujących warunków:
- a) gwarancję spełniającą wymogi określone w rozdziale 4 tytuł II część trzecia rozporządzenia (UE) nr 575/2013, dzięki której ryzyko kredytowe jest przenoszone na jeden z podmiotów wymienionych w art. 214 ust. 2 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że ekspozycje wobec inwestora kwalifikują się do wagi ryzyka równej 0 % zgodnie z rozdziałem 2 tytuł II część trzecia tego rozporządzenia;

- b) gwarancję spełniającą wymogi określone w rozdziale 4 tytuł II część trzecia rozporządzenia (UE) nr 575/2013, która jest objęta kontrgwarancją jednego z podmiotów, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu;
 - c) inną formę ochrony kredytowej, niewymienioną w lit. a) i b) niniejszego ustępu, w formie gwarancji, kredytowych instrumentów pochodnych lub obligacji powiązanych z ryzykiem kredytowym, które spełniają wymogi określone w art. 249 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, pod warunkiem że zobowiązania inwestora posiadają zabezpieczenie spełniające wymogi określone w ust. 9 i 10 niniejszego artykułu.
9. W odniesieniu do drugiego rodzaju ochrony kredytowej, o którym mowa w ust. 8 lit. c), spełnione muszą być następujące wymogi:
- a) prawo jednostki inicjującej do wykorzystania zabezpieczenia w celu wypełnienia zobowiązań płatniczych inwestorów w zakresie ochrony kredytowej jest egzekwowalne, a egzekwowalność tego prawa jest zapewniona przez odpowiednie uzgodnienia dotyczące zabezpieczenia;
 - b) prawo inwestorów do zwrotu każdego zabezpieczenia, które nie zostało wykorzystane do realizacji płatności z tytułu ochrony kredytowej, jest egzekwowalne w przypadku, gdy dojdzie do odwrócenia sekurytyzacji, lub w przypadku amortyzacji poszczególnych transz;

- c) w przypadku gdy zabezpieczenie inwestuje się w papiery wartościowe, w dokumentacji transakcji określone są kryteria kwalifikowalności i uzgodnienia dotyczące przechowywania takich papierów wartościowych.

W dokumentacji transakcji określa się, czy inwestorzy w dalszym ciągu są narażeni na ryzyko kredytowe jednostki inicjującej.

Jednostka inicjująca uzyskuje opinię od wykwalifikowanego radcy prawnego potwierdzającą, że ochrona kredytowa jest egzekwowalna we wszystkich właściwych jurysdykcjach.

- 10. Jeżeli zgodnie z ust. 8 lit. c) niniejszego artykułu udzielono ochrony kredytowej w innej formie, wówczas jednostka inicjująca oraz inwestor mają prawo do skorzystania z zabezpieczenia wysokiej jakości w jednej z poniższych form:

- a) zabezpieczenie w postaci dłużnych papierów wartościowych, którym przypisuje się wagę ryzyka równą 0 %, o których mowa w rozdziale 2 tytuł II część trzecia rozporządzenia (UE) nr 575/2013, spełniających wszystkie poniższe warunki:
 - (i) te dłużne papiery wartościowe mają maksymalny rezydualny termin zapadalności wynoszący trzy miesiące, który nie może być dłuższy niż okres pozostały do kolejnego terminu płatności;
 - (ii) te dłużne papiery wartościowe mogą być wykupione i zamienione na gotówkę w kwocie równej pozostającej kwocie należności w ramach transzy chronionej;
 - (iii) te dłużne papiery wartościowe są przechowywane przez powiernika niezależnego od jednostki inicjującej i inwestorów;

- b) zabezpieczenie w formie środków pieniężnych przechowywanych w instytucji kredytowej będącej osobą trzecią ze stopniem jakości kredytowej równym 3 lub więcej, zgodnie z przyporządkowaniem ustanowionym w art. 136 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu, z zastrzeżeniem wyraźnej zgody wyrażonej w ostatecznej dokumentacji transakcji przez inwestora po przeprowadzeniu analizy due diligence zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia, w tym oceny wszelkich istotnych ekspozycji na ryzyko kredytowe kontrahenta, wyłącznie jednostka inicjująca może skorzystać z zabezpieczenia wysokiej jakości w formie środków pieniężnych zdeponowanych u jednostki inicjującej lub jednego z jej podmiotów powiązanych kwalifikujących się co najmniej do stopnia jakości kredytowej wynoszącego 2 zgodnie z przyporządkowaniem określonym w art. 136 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 29 ust. 5 mogą, po konsultacji z EUNB, zezwolić na zabezpieczenie w formie środków pieniężnych zdeponowanych u jednostki inicjującej lub jednego z jej podmiotów powiązanych, kwalifikujących się do stopnia jakości kredytowej wynoszącego 3, pod warunkiem że można udokumentować trudności rynkowe, obiektywne przeszkody związane ze stopniem jakości kredytowej przypisanym państwu członkowskiemu danej instytucji lub znaczące potencjalne problemy z koncentracją w danym państwie członkowskim ze względu na zastosowanie wymogu minimalnego stopnia jakości kredytowej wynoszącego 2, o którym mowa w akapicie drugim.

Jeżeli instytucja kredytowa będąca osobą trzecią lub jednostka inicjująca lub jeden z jej podmiotów powiązanych przestaje kwalifikować się do minimalnego stopnia jakości kredytowej, zabezpieczenie przekazuje się w terminie dziewięciu miesięcy zewnętrznej instytucji kredytowej, która posiada stopień jakości kredytowej wynoszący lub przekraczający 3, lub inwestuje się je w papiery wartościowe spełniające kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a).

Wymogi określone w niniejszym ustępie uznaje się za spełnione w przypadku inwestycji w obligacje powiązane z ryzykiem kredytowym emitowane przez jednostkę inicjującą, zgodnie z art. 218 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

EUNB monitoruje stosowanie praktyk w zakresie zabezpieczenia określonych w niniejszym artykule, zwracając szczególną uwagę na ryzyko kredytowe kontrahenta i inne ryzyka gospodarcze i finansowe ponoszone przez inwestorów w wyniku takich praktyk w zakresie zabezpieczenia.

EUNB przedstawia Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].

Do dnia ... [30 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] Komisja, na podstawie tego sprawozdania EUNB, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego artykułu, ze szczególnym uwzględnieniem ryzyka nadmiernego narastania ryzyka kredytowego kontrahenta w systemie finansowym, wraz z wnioskiem ustawodawczym dotyczącym, w stosownych przypadkach, zmiany niniejszego artykułu.”;

11) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany, akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„Jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące wspólnie zgłaszają ESMA – za pomocą szablonu, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu – sytuację, w której sekurytyzacja spełnia wymogi art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e (»zgłoszenie STS«). W przypadku programu ABCP tylko jednostka sponsorująca odpowiada za zgłoszenie o programie oraz o transakcjach ABCP w ramach tego programu, spełniających wymogi art. 24. W przypadku sekurytyzacji syntetycznej tylko jednostka inicjująca odpowiada za zgłoszenie.

Zgłoszenie STS obejmuje wyjaśnienie przedstawione przez jednostkę inicjującą i jednostkę sponsorującą dotyczące sposobu spełnienia kryteriów STS określonych w art. 20–22, art. 24–26 lub art. 26b–26e.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE mogą korzystać z usług osoby trzeciej upoważnionej zgodnie z art. 28 do oceny zgodności sekurytyzacji z art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e.”;

(ii) w akapicie drugim zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE korzystają z usług osoby trzeciej upoważnionej na mocy art. 28 do oceny zgodności danej sekurytyzacji z art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e, zgłoszenie STS obejmuje oświadczenie stwierdzające, że zgodność z kryteriami STS została potwierdzona przez tę upoważnioną osobę trzecią.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli sekurytyzacja przestała spełniać wymogi ustanowione w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e, jednostka inicjująca i w stosownych przypadkach jednostka sponsorująca natychmiast zgłaszają to ESMA oraz informują swoje właściwe organy.”;

d) ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„ESMA prowadzi na swojej urzędowej stronie internetowej wykaz wszystkich sekurytyzacji, w odniesieniu do których jednostki inicjujące i jednostki sponsorujące zgłosiły mu, że sekurytyzacje te spełniają wymogi ustanowione w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e.”;

e) ust. 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„ESMA przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

f) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„ESMA przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego].”;

12) w art. 28 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba trzecia, o której mowa w art. 27 ust. 2, jest upoważniona przez właściwy organ do oceny zgodności sekurytyzacji z kryteriami STS określonymi w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e.”;

13) w art. 29 ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie informują Komisję i ESMA o wyznaczeniu właściwych organów na podstawie niniejszego ustępu do dnia [6 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego]. Do momentu wyznaczenia właściwego organu nadzorującego przestrzeganie wymogów ustanowionych w art. 26a–26e, właściwy organ, wyznaczony do nadzorowania przestrzegania wymogów ustanowionych w art. 18–27, mających zastosowanie na dzień ... [jeden dzień przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], nadzoruje również przestrzeganie wymogów ustanowionych w art. 26a–26e.”;

14) w art. 30 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) procesy i mechanizmy służące prawidłowemu bieżącemu pomiarowi i zatrzymaniu istotnego udziału gospodarczego netto zgodnie z art. 6 ust. 1 oraz gromadzeniu i terminowemu ujawnianiu wszystkich informacji udostępnianych zgodnie z art. 7;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) w odniesieniu do ekspozycji, które nie stanowią części sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych:

(i) kryteria przyznawania kredytu stosowane do ekspozycji obsługiwanych zgodnie z art. 9;

(ii) należyte standardy wyboru i wyceny stosowane do ekspozycji bazowych będących ekspozycjami nieobsługiwanymi, o których mowa w art. 9 ust. 1 akapit drugi;”;

c) dodaje się litery w brzmieniu:

„d) w odniesieniu do sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych – procesy i mechanizmy zapewniające zgodność z art. 9 ust. 1 zapobiegające nadużywaniu odstępstwa przewidzianego w art. 9 ust. 1 akapit drugi;

- e) w odniesieniu do sekurytyzacji bilansowych STS – procesy i mechanizmy zapewniające zgodność z art. 26b–26e.”;

15) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

Nadzór makroostrożnościowy nad rynkiem sekurytyzacji

1. W granicach swojego mandatu ERRS jest odpowiedzialna za nadzór makroostrożnościowy nad unijnym rynkiem sekurytyzacji.
2. Aby przyczynić się do zapobiegania systemowym ryzykom dla stabilności finansowej w Unii, które wynikają ze zmian w ramach systemu finansowego, lub przyczynić się do ograniczania tych ryzyk, z uwzględnieniem zmian o charakterze makroekonomicznym, tak aby unikać okresów powszechnie występującej trudnej sytuacji finansowej, ERRS stale monitoruje rozwój sytuacji na rynkach sekurytyzacji. W przypadku gdy ERRS uzna to za konieczne i co najmniej co trzy lata, ERRS – we współpracy z EUNB – publikuje sprawozdanie na temat wpływu rynku sekurytyzacji na stabilność finansową, w celu zwrócenia uwagi na ryzyka dla stabilności finansowej.
3. Z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu i sprawozdania, o którym mowa w art. 44, ERRS, w ścisłej współpracy z Europejskimi Urzędami Nadzoru, opublikuje do dnia 31 grudnia 2022 r. sprawozdanie oceniające skutki wprowadzenia sekurytyzacji bilansowych STS dla stabilności finansowej oraz wszelkie potencjalne rodzaje ryzyka systemowego, takie jak na przykład ryzyko wynikające z koncentracji i wzajemnych powiązań między niepublicznymi sprzedawcami ochrony kredytowej.

W sprawozdaniu ERRS, o którym mowa w akapicie pierwszym zostaną uwzględnione szczególne cechy sekurytyzacji syntetycznej, a mianowicie jej typowy indywidualny i prywatny charakter na rynkach finansowych, oraz zostanie w nim przeanalizowane, czy zasady traktowania sekurytyzacji bilansowej STS sprzyjają ogólnej redukcji ryzyka w systemie finansowym i lepszemu finansowaniu gospodarki realnej.

Przygotowując sprawozdanie, ERRS korzysta z różnych odpowiednich źródeł danych, takich jak:

- a) dane gromadzone przez właściwe organy zgodnie z art. 7 ust. 1;
 - b) wyniki przeglądów przeprowadzonych przez właściwe organy zgodnie z art. 30 ust. 2; oraz
 - c) dane przechowywane w repozytoriach sekurytyzacji zgodnie z art. 10.
4. Zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 ERRS wydaje ostrzeżenia oraz, w stosownych przypadkach, zalecenia dotyczące działań naprawczych w odpowiedzi na ryzyka, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, w tym dotyczące zasadności zmiany poziomów zatrzymania ryzyka lub innych środków makroostrożnościowych.

W terminie trzech miesięcy od dnia przekazania zalecenia, jego adresat, zgodnie z art. 17 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010, przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i ERRS informacje na temat działań podjętych przez adresata w odpowiedzi na to zalecenie oraz przedstawia odpowiednie uzasadnienie w przypadku każdego niepodjęcia działań.”;

16) w art. 32 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) sekurytyzacja jest oznaczona jako sekurytyzacja STS, a jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub SSPE tej sekurytyzacji nie spełniły wymogów określonych w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w przypadku naruszenia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. e) lub f) niniejszego artykułu – tymczasowy zakaz wobec jednostki inicjującej i jednostki sponsorującej uniemożliwiający im zgłaszanie na podstawie art. 27 ust. 1, że sekurytyzacja spełnia wymogi określone w art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e.”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) w przypadku naruszenia, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. h) niniejszego artykułu – tymczasowe cofnięcie upoważnienia, o którym mowa w art. 28, osobie trzeciej upoważnionej do oceny zgodności sekurytyzacji z art. 19–22, art. 23–26 lub art. 26a–26e.”;

17) dodaje się artykuł w brzmieniu:

“Artykuł 43a

Przepisy przejściowe dotyczący bilansowych sekurytyzacji STS

1. W odniesieniu do sekurytyzacji syntetycznych, dla których umowa dotycząca ochrony kredytowej weszła w życie przed dniem [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], jednostki inicjujące oraz SSPE mogą używać oznaczenia „STS” lub „prosta, przejrzysta i standardowa” bądź oznaczenia, które odsyła bezpośrednio lub pośrednio do tych terminów, wyłącznie wówczas, gdy w chwili przekazania zgłoszenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1, spełnione są wymogi określone w art. 18 oraz warunki określone w ust. 3 niniejszego artykułu.
2. Do dnia rozpoczęcia stosowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w art. 27 ust. 6, jednostki inicjujące, do celów wypełnienia obowiązku określonego w art. 27 ust. 1, udostępniają ESMA niezbędne informacje w formie pisemnej.

3. Sekurytyzacje, w przypadku których początkowe pozycje sekurytyzacyjne zostały utworzone przed ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego], uznaje się za sekurytyzacje STS, pod warunkiem, że:
- a) w momencie tworzenia pierwotnych pozycji sekurytyzacyjnych spełniały one wymogi określone w art. 26b ust. 1–5, 7–9 i 11–12, art. 26c ust. 1 i 3, art. 26e ust. 1, art. 26e ust. 2 akapit pierwszy, art. 26e ust. 3 akapit trzeci i czwarty oraz art. 26e ust. 6–9; oraz
 - b) w momencie zgłoszenia, o którym mowa w art. 27 ust. 1, spełniają wymogi określone w art. 26b ust. 6 i 10, art. 26c ust. 2 i ust. 4–10, art. 26d ust. 1–5, art. 26e ust. 2 akapity od drugiego do siódmego, art. 26e ust. 3 akapit pierwszy, drugi i piąty oraz art. 26e ust. 4–5.
4. Do celów ust. 3 lit. b) niniejszego artykułu zastosowanie ma, co następuje:
- a) w art. 26d ust. 2 zwrot „przed zamknięciem transakcji” odczytuje się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;
 - b) w art. 26d ust. 3 zwrot „przed wyceną sekurytyzacji” odczytuje się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;

- c) w art. 26d ust. 5:
 - (i) w zdaniu drugim zwrot „przed wyceną” odczytuje się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;
 - (ii) w zdaniu trzecim zwrot „przed wyceną co najmniej w formie projektu lub we wstępnej formie” odczytuje się jako „przed zgłoszeniem na podstawie art. 27 ust. 1”;
 - (iii) wymóg określony w zdaniu czwartym nie ma zastosowania;
 - (iv) odniesienia do zgodności z art. 7 rozumie się tak, jak gdyby art. 7 miał zastosowanie do tych sekurytyzacji niezależnie od art. 43 ust. 1.”;

18) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie pierwszym dodaje się literę w brzmieniu:

„e) położenia geograficznego SSPE”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„W oparciu o informacje przekazywane Komisji co trzy lata na podstawie lit. e) Komisja przedstawia ocenę przyczyn, dla których nastąpił wybór lokalizacji, w tym – pod warunkiem dostępności informacji – ocenę tego, do jakiego stopnia istnienie korzystnego systemu podatkowego i regulacyjnego odgrywa kluczową rolę.”;

- 19) uchyla się art. 45 rozporządzenia;
- 20) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 45a

Ustanowienie ram zrównoważonej sekurytyzacji

1. Do dnia 1 listopada 2021 r. EUNB, w ścisłej współpracy z ESMA i EIOPA, publikuje sprawozdanie na temat ustanowienia szczegółowych ram zrównoważonej sekurytyzacji na potrzeby uwzględnienia w niniejszym rozporządzeniu wymogów przejrzystości związanych ze zrównoważonym rozwojem. Sprawozdanie to w sposób należyty ocenia w szczególności:
 - a) stosowanie proporcjonalnych wymogów dotyczących ujawniania informacji oraz należytej staranności w odniesieniu do ewentualnego pozytywnego i negatywnego wpływu aktywów finansowanych przez ekspozycje bazowe na czynniki zrównoważonego rozwoju;
 - b) treść, metody i prezentację informacji w odniesieniu do wskaźników zrównoważonego rozwoju dotyczących pozytywnego i negatywnego wpływu na kwestie środowiskowe, społeczne i związane z zarządzaniem;
 - c) sposób ustanawiania szczegółowych ram zrównoważonej sekurytyzacji, które odzwierciedlają produkty finansowe objęte art. 8 i 9 rozporządzenia (UE) 2019/2088 lub opierają się na nich oraz uwzględniają w stosownych przypadkach rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852*;

- d) ewentualny wpływ ram zrównoważonej sekurytyzacji na stabilność finansową, rozwój unijnego rynku sekurytyzacji oraz zdolność do kredytów bankowych.
2. Przy sporządzaniu sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, EUNB w stosownych przypadkach odzwierciedla wymogi przejrzystości ustanowione w art. 3, 4, 7, 8 i 9 rozporządzenia (UE) 2019/2088 lub opiera się na nich, a także zwraca się o wkład do Europejskiej Agencji Środowiska i Wspólnego Centrum Badawczego Komisji Europejskiej.
3. Wraz ze sprawozdaniem z przeglądu, o którym mowa w art. 46, Komisja – w oparciu o sprawozdanie EUNB, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu – przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat ustanowienia szczegółowych ram zrównoważonej sekurytyzacji. Sprawozdaniu Komisji, w stosownych przypadkach, towarzyszy wniosek ustawodawczy.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).”;

21) art. 46 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

a) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) wdrożenie wymogów ustanowionych w art. 22 ust. 4 i art. 26d ust. 4 oraz to, czy można je rozszerzyć na sekurytyzacje, w których ekspozycjami bazowymi nie są kredyty na nieruchomości mieszkalne ani kredyty na zakup samochodu lub umowy leasingu samochodów, z myślą o włączeniu do głównego nurtu ujawniania informacji dotyczących kwestii środowiskowych i społecznych oraz informacji dotyczących zarządzania;”;

b) dodaje się literę w brzmieniu:

„i) możliwości dalszej standaryzacji i wprowadzenia dalszych wymogów w zakresie ujawniania informacji w świetle ewolucji praktyk rynkowych, zwłaszcza przez stosowanie szablonów zarówno w przypadku sekurytyzacji tradycyjnych, jak i syntetycznych, w tym sekurytyzacji prywatnych dostosowanych do indywidualnych potrzeb, w przypadku których nie ma konieczności sporządzania prospektu emisyjnego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129*.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylenia dyrektywy 2003/71/WE (Dz.U. L 168 z 30.6.2017, s. 12).”.

Artykuł 2
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący
